

(א) שבעות מ: (לעיל ה.).
 (ב) שבעות מ: א ב"ק ק: (א)
 (ג) ש"ס, ד' (לעיל ב: וש"ל).
 (ד) ע"ז סג. ב"ב קלג: (א)
 (ה) קדוש כח: דברים ט: (א)
 (ו) מורה נבוכים: (תוס' קדושין
 פ"א תוספתא ב"ק פ"ד)
 (ז) ע"ז סג. (ב"ק סח: ע"ש)
 (ח) חולין קלט. תמורה ט.
 (ט) ע"ז סג. (א). (א) דף
 מה: (א). (ח) (ע"ז מ"ז).
 (י) חולין כ"ג דף מ: דייני
 בפלוגתא של ר' ישמעאל
 ור"ע. (א) (ע"ז ל"ג).

משביעין אורו. לשאינו מודה במקל: **נימא מיגו.** דמעין פניו לכפור
 הכל לאו לאשתמוטי צעי וחסוד אשבעה: **שניהם נשבעים.** גבי
 חנוני על פנקסו וקשה לי אמאי שבעה למתני דשבעות ומייתי לה
 מזרייתא: **נימא מיגו.** כיון דחד מינייהו ודאי חשד אממונא: שלש
שבעות משביעין אורו. לשומר חנם
 שטוען נגנבה: שלש שלחתי זה יד.
 לעשות מלאכתי דאי שלח זה יד הו
 גזלן עליה ומיחייב בחונסיה ואפילו
 נאנסה ברשותיה היא קיימא ודידיה
 היא: **נימא.** גבי שבעה שאינה
 ברשותי מיגו דחשד אממונא שמה
 ברשותיה הוא וכופר זה חשד נמי
 אשבעתא: **אזני אמר.** טעמא דמתני'
 לאו כדר' יוחנן דאי הוה חשד לן
 האולך ותוקף צטלית חזירו חנם הוה
 לן חשוד אשבעה אלא חיישינן שמה
 מלוה ישנה יש לו עליו על זה ומכיר
 זו ששכחה ויכפור זו והולך ותוקף
 צטליתו ושבע שיש לו זה דמי חיה
 וטלית זו שלו דהא אפי' גלימא דעל
 כתפיה שבעיד ליה: אי הכי אמאי
 רמו עליה שבעה כיון דאי לא הוה
 עליה לא הוה תפיס זה: נשקלה על
שבעה. לגבות מלוה שלו: ולא פרשי
מספק ממונא. אכל מודאי דממונא
 פרשי ומאן דלא פריש חשד נמי
 אשבעתא: **תקפה אחד.** הויתא מיד
 חזירו בחזקה והרי כולה צירו קודם
 שנשבעו: **יולאה מספק ידו של אחד**
מהם. יולאה (לכד) לפני צ"ד מתחת
 יד האחד שהוא לצדו אחוז זה ולא
 חזירו: **הראיה.** צעדים: **דדקפני.**
 שזה לצדו אחוז זה ובא: **אלא לאו**
נו. וכדלוקמין דשתיק ולצסוף צווח:
אפי' לסומכוס נו. כלומר ואליצא
 דסומכוס דמיקל בחלוקה ולא מזריך
 אפי' שבעה איצטרך לאשמועין
 דכזה"ג מודי סומכוס דאפי' שבעה
 לא שקיל דהא לאו ממון המוטל בספק
 הוא: **דפרכא לאו כלום היא.** ואין
 שוטט לפניך ולא דמי לנמלא
 עובדה כללה (ב"ק דף מו:). **ואפ"ל.**
 בשאלתנו לפשוט דמוליאין אותה מידו
 וחלוקין: **הקדישה.** בלא תקפה: אינה
מקודשת. דלא אליס הקדישה מתקפה:
הא לא תקפה. ואין יכול להקדישה:
 מסותא

אלא הא דאמר רב נחמן. מימה הא הכא נמי משתמיט וי"ל דרב
 נחמן מחייב שבעת היסת אפי' היכא שמוצאו ואמר זה
 החפץ שהוא צריך שלי הוא דלא שייך אישתמוטי וכן פי' רב האי
 גאון שמשביעין שבעת היסת חרקהעו אע"ג דלא שייך זהו
 אישתמוטי וקשה דכפ' שבעת הדיינים
 (דף מ: ושם ד"ה אישתמוטי) משמע דלא
 מחייב שבעת היסת אלא משום
 אישתמוטי דקא פריך אלדבה אין
 אדם מעיז ומשני דמשתמיט וי"ל כיון
 דשאינו צעין משתמיט אף כשהוא
 צעין לא פלוג רבנן אי נמי אקושיא
 דר' חייא סמון: **דרתני ר' חייא.**
 הקשה רש"י אמאי לא מייתי מתני'
 דשבעות וי"ל דע"י ר' חייא שנאה
 רבי כדמוכח התם (דף מ:):

שבעה שלא שלחתי בה יד.
 פרש"י דלס שלח זה
 יד אפילו נאנסה חייב ואף על פי
 דמשהחזירה פטור דקמתי בהמפקיד
 (לקמן דף טו) (ג) מ"מ שמה נאנסה קודם
 שהחזירה אכל קשה משלהי האומנין
 (לקמן דף פג.) דקאמר ונשבר או נשבה
 אין רואה הא יש רואה יציא ראייה
 ויפטור והא שמה שלח זה יד וי"ל
 שיפטור משבעה שנאנסה אף ישבע
 שלא שלח זה יד אי נמי שלא שלחתי
 זה יד אינו נשבע אלא ע"י גלגול
 שבעה שלא פשעתי זה וכשיש רואה
 שנאנסה פטור לגמרי ור"מ מפרש
 אפי' ע"י גלגול לא ישבע היכא שהיא
 מתה בפנינו דאין מנגלגין אלא דבדב
 הדומה ללמה י"ל שללם צו יד דדוקא
 שזוהי שחלקו ונתחייב שבעה
 מנאנס אחר מנגלגין משום דמורי
 הימרא ושבעה שלא שלחתי זה יד
 מפרש ר"מ שלא אכלה דאינו בכלל
 שבעה שלא פשע זה ושאינה ברשותו:
ספק מלוה ישנה יש לו עליו. וההיא
 דמשביעין אורו ג' שבעות

ודשיהם נשבעין וטולין נמי חיישינן
 שמה מלוה ישנה יש לו עליו ולכך
 אין לפוטרו בלא שבעה וגם לא
 יכול בלא שבעה אכל בגזול ודאי
 יכופר בפקדון אין להכשיר מטעם
 שמה ספק מלוה ישנה יש לו עליו:
ממון אפשר בחזרה. אם לא זכור
 יחזיר ולא יעכזבו מספק
 אכל אין לפרש אם זכור שאינו חייב
 לו יחזיר אכל אם לא זכור יעכזבו
 אע"פ שידע שלא זכור עוד דא"כ גם
 מספק שבעה לא יפרוש:

אגרת ליה בלא סהדי. ואינו נאמן
 במיגו דאי צעי אמר תקפה
 ממני דמיגו במקום עדים הוא:

הקדישה בלא תקפה מהו. ומיירי נמי כגון ששקע בשעה שהקדיש וצסוף כשהוא הגוזר צווח ומציעא ליה כיון דאמירמו לגבוה
 כו' הוה הקדש בתקפה דכיון ששקע אודוי אודי ליה והוה הקדש ולא דמי לגזול ולא נתיאשו הצעלים דשניהם אין יכולין להקדיש
 זה לפי שאינו שלו זה לפי שאינו ברשותו דכיון דלודי ליה הוה כפקדון שיש לו ציד אחרים דיכול להקדיש כדמוכח בהמוכר את הספינה (ב"ב
 דף פח.) גבי ההוא דאיתי קרי כו' דאי לא קיימי דמייהו הוה קדושת או דלמא הקדש לא הוה כתקפה דלמה יצווח בשביל דבריו ומייתי מההיא
 מסותא דהקדיש חד ושקע אידך ומסקנא דלא הוה הקדש אלמא שמיקמו אינו כהולאה: **והא** **הבא** **דבי תקפה בהן בו.** נראה דהכי
 מייבני ליה במסותא כיון דמקרקעי היא והוה דינא כל דאליס גבר וכיון דלס תקפה האחד והקדישה כשהיא צירו מסתמא מו לא פקע אפי' חזר
 חזרו ותקפה ממנו כי הקדישה בלא תקפה נמי הוה הקדש או דלמא כיון דאפי' גבר האחד אם יכול השני לחזור ולתקפה ממנו וזכה ה"ה
 הקדיש בלא תקפה לא יחול הקדש כלל כיון דחזירו אם תקפה היה וזכה דלא אליס הקדש מתקיפה והשתא אייתי והא הכא אם
 תקפה

בה א מיי פיו מהל
 שאלה ופקדון הלכה
 א סגנו עשין פה טו"ע
 ח"מ ס' (לנו סעיף ח
 וס' לה סעיף ב:
 ב"ב ב טו"ע ח"מ ס' כז
 סעיף ג:
 ל ג ד מיי פ"ט מהל
 טו"ע וטען הלכה יג
 וע' בהשגות ונמ"מ טור
 ש"ע ח"מ ס' קלה סעי'
 ח:
 לא ה מיי שם ה' יא
 טו"ע שם סעיף ה:
 לב ו מיי שם ה' יב
 טו"ע שם סעיף ט'
 לג ז מיי פ"ט מהלכות
 מנכרה הל' א סגנו
 עשין פה טו"ע י"ד ס'
 רמח סעיף יג:
 לד ח מיי פ"ו מהל
 עינין הל' כב סגנו
 עשין קלג טו"ע שם
 סעיף ז:

רבינו הננאל

והא דאמר רב נחמן ג'
 שבעות משביעין אותו
 כו' הוא כפי הגזול קמא.
 ואסקי' פרשי אינשי מספק
 שבעה ולא פרשי מספק
 ממונא מאי טעמא ממון
 אפשר בחזרה. שבו' לא
 אפשר בחזרה. בעי ר'
 וירא מתחת ידי אחד
 המע"ה. ופשיטנא הכא
 במאי עסקין דאתו לקמן
 שניהו אדוקין בה ואמר'
 להו דניא הוא דפלגיהו לה
 ואולו והדרי כי תפיס לה
 חד מנתון וטעין דאורי לי
 ואמר לי שקלא דידך היא.
 ואידך טעין אונגתה ליה
 דאמר' ליה עד השתא
 חשדת ליה בגולן וטענת
 כולה דידו הוא ואתא הוא
 ותפיס בהדאי וטעין בה
 והשתא אמרת אונגתה ליה
 בלא סהדי שקרא את.
 אי בעית תימא לעולם
 דאתו לקמן כי תפיס לה
 חד ואידך מסרך סרוכי
 דאמר' אפילו סומכוס
 דאמר ממון המוטל בספק
 חולקין בלא שבעה מודה
 סומכוס דסרכא לאו כלום
 היא. אם תמצא לומר
 תקפה א' בפנינו מוציאין
 אותו מידו הקדישה אינה
 מקודשת. ואם תמצא
 לומר אין מוציאין אותה
 מידו הקדישה מקודשת.
 הקדישה בלא תקפה מהו
 מי אמר' כיון דאמר מר
 אמירתו לבבה כמסירתו
 להריוט דמי כמאן דתקפה
 דמי או דלמא השתא מיהא
 הא לתקפה. ת"ש דההיא